

Ο ΗΛΙΟΣ ΒΟΥΛΙΑΞΕ...

Χώμα στο χώμα, λένε πάντα και διδάσκουνε
κείνοι που ξέρουν, ή στοχάζονται σοφοί.
Σκέψη, φωνή, μίσος κι αγάπη, πάνε, χάνονται,
και τι απομένει πια για μας; Σκόνη νεκρή!

Πάλι μιλάνε για ψυχή, πως είναι αθάνατη,
σε κόσμους άλλους, σε παράδεισο χλωρό,
ή σε μια κόλαση στεγνή, στυφή κι απάνθρωπη,
μ' όνειρα φρούδα και μ' ελπίδες στη σορό.

Διάλεξε, συ, την στράτα κείνη που στοχάζεσαι
χαρές ολόγιομη και πάθος τρυφερό.
Ένα μηδέν, μηδενικό. Τι λογαριάζεσαι;
Βαθύ σκοτάδι, αγριεμένο, θλιβερό.

Η πίστη σώζει! Σ' αφανίζει, λένε, η άρνηση.
Πόθος κενός, όταν θα φύγεις, και καημός
χρόνου και τόπου, σε λιβάδια δίχως λύπηση.
Πείρα και γνώση παίρνουν τέλος. Λυτρωμός!

Βουβός ο τάφος, κι είναι ο πόνος αθεράπευτος.
Χάος μπροστά μου, πίσω κύματα βουνό.
Κόλαση μέσα μου. Μόνος κι ασάλευτος.
Βουλιάζει ο ήλιος μες στο χώμα, στον πηλό.

Χάρης Μεττής
13 Φεβρουαρίου 2012